

andet inden for Marinens Omraade. Jeg haaber derfor, det høje Ting vil indrømme mig, at det, om dette Spørgsmaal ordnes lidt mere til den ene eller den anden Side, ikke bør være en Hindring for Gennemførelsen af et Lovforslag, som det høje Ting paa saa mange andre Punkter har givet sin Tilslutning, som Folketinget saa at sige enstemmig har vedtaget, og som Ministeriet tillægger stor Betydning.

Det andet Punkt, jeg sigtede til, er Spørgsmaalet om Underofficerernes personlige Deltagelse i Arbejdet. Her vil man se, at det foreliggende Lovforslag gaar et Skridt videre i Retning af Fritagelse end Landstinget i forrige Samling. I mit oprindelige Forslag stod, at Underofficererne deltagte personligt i Arbejdet. Hertil føjede Landstinget, at det kun skulde gælde Underofficerer af 1ste Klasse og kun i de til deres Korpser eller Haandværk hørende faglige Arbejder, og med denne Affattelse af den paagældende Paragraf blev Forslaget forelagt i Folketinget, der nu har gjort en yderligere Indskrænkning, idet Underofficerer af 1ste Klassen 1ste Grad af Artilleri-, Matros- og Søminekorpset ere blevne fuldstændig fritagne for personligt Arbejde. Det er imidlertid faktisk Tilfældet baade om Bord og i Land, hvorfor jeg har kunnet tiltræde Forslaget. Jeg haaber, at det ogsaa her vil finde Tilslutning. Hermed skal jeg paa det bedste have Lovforslaget anbefalet til det høje Ting, saaledes som det nu foreligger.

Carstensen: Af de samme Grunde, som anførtes af den højtærede Minister, skal jeg ikke komme ind paa en vidtløftig Drøftelse af dette Lovforslag, som i meget svarer til det, vi havde til Behandling her i Tinget i forrige Samling. Ligesom den højtærede Minister skal jeg derfor indskrænke mig til de Punkter, hvori Forslaget er undergaaet Forandringer i det andet Ting. Det vil erindres, at der i Fjor, da Sagen var for her i Tinget, blev stillet en Række Ændringsforslag, dels af den højtærede Minister, støttet af hele Udvalget, dels af Udvalgets Flertal med Støtte af den højtærede Minister. Saaledes som Forslaget da forlod Landstinget, blev det, paa ganske enkelte ubetydelige Ændringer nær, forelagt i det andet Ting, hvorfra det nu er vendt tilbage. I alle Hovedtrækkene er det det samme som tidligere, og navnlig maa det fremhæves, at den foreslaaede Ordning af Maskinskolen — under b. i Lovforslaget — i alle Retninger er et saadant Fremskridt over for det nu bestaaende,

at det alene af Hensyn hertil vil være meget vanskeligt at give Slip paa Lovforslaget. Jeg sætter i hvert Fald saa megen Pris paa den nævnte Reform, at jeg kan tvinge mig selv til at gaa med, skønt der i en bestemt Retning er sket en temmelig stærk Afvigelse fra den Opfattelse, som næredes af Landstingets Flertal i Fjor. Det er med Hensyn til Spørgsmaalet om Kasereringen for ældste Klasse paa Kadetskolen, den nuværende Søofficersskole. Der er ingen Tvivl om, at der hersker forskellige Meninger om det heldige eller ikke heldige ved Kasereringen. De, som have hjemme i Kjøbenhavn, have under Kasereringen, navnlig i det sidste Aar, savnet det rolige Hjem at læse i. Alle de Officerer, som stamme her fra Byen, ville derfor vistnok nærmest være tilbøjelige til at stemme imod Kasereringen, særlig i det sidste Aar. Men alle de Officerer, som ere fra Provinserne, ville sikkert sige: Hvad skulle de gøre, som ikke have rige Forældre, og som nu skulle fortsætte, efter at Kasereringen er ophørt? Dertil svarer Lovforslaget ligesom den højtærede Minister: De kunne faa Understøttelse paa Finansloven. Men denne Understøttelse tiltaler mig ikke særlig. Den højtærede Minister sagde ganske vist, at Legatarer ikke andre Steder bleve udpegede. Men jeg vil dog med det nøje Kendskab, jeg har til Sorø Akademi, anføre, at der hed Legatarer altid Legatdrenge; det var saadan et affejende Udtryk, som ikke var behageligt. Men der er en anden Ting, som er langt væsentligere for mig. Det er den Vanskelighed, som Finansudvalget vil faa ved at afgøre, hvem der er ubemidlede Forældre. Man kan ikke altid gaa ud fra, at to Familier, hvis Skatteevne er den samme, og hvis Børneantal er det samme, ere lige vel skikkede til at yde Hjælp. Det afhænger af saa uendelig mange Forhold: Forældrenes økonomiske Sans, deres Helbred og Sundhedstilstand, Børnenes større eller mindre Tilbøjelighed til at være fornuftige eller ufornuftige o. s. v., alt dette spiller en saadan Rolle, at Finansudvalget vil faa en meget vanskelig Opgave at løse. Og dertil kommer endelig, at jeg ikke holder af, at en Afdeling af en Skole skal være hjemfalden til at indgive Petitioner til Finansudvalget, hvilket nærmere forklaret vil sige: til Folketingets Finansudvalg. Jeg finder altsaa, at dette er meget uheldigt, og beklager, at Ministeren ikke kan kunnet lægge større Kraft i sin Modstand derimod. Og jeg maa indrømme, at min Beklagelse steg, da jeg læste, at han ud-